

om, hvad dette betyder, idet det kunde være noget forskelligt efter den øvrige Sammenhæng. Men jeg gaar rigtignot ud fra, og deri har jeg hørt ikke faa Jurister holde med mig, at naar der først har været indsat denne Parentes, jfr. § 25, og denne saa udstemmes, saa vil det betyde, at Ordet Fængsel i dette Tilfælde betyder alene simpelt Fængsel, og det har da ogsaa været Udvalgets Mening at udtrykke dette ved det stillede Vædringsforslag. Vi have ment, at for de Forseelser, her er Tale om, vil simpelt Fængsel være en tilstrækkelig streng Straf, da man jo ved Siden af har Straffelovens § 278 for de Tilfælde, der virkelig kunne falde ind under Begrebet Bedrageri. Naar der kun foreligger smaa Unøjagtigheder af mindre væsentlig Natur, som ikke kunne bringes ind under Begrebet Bedrageri, har man troet, at Straf af simpelt Fængsel var tilstrækkelig, og det er det, man har villet udtrykke ved Vædringsforslaget. Jeg antager, at den ærede Justitsminister vil være enig med mig i, at naar denne Parentes er stemt ud, ville Domstolene fortaa, at Fængsel betyder alene simpelt Fængsel. Skulde det imidlertid ikke være Tilfældet, vil Udvalget inden Bje Behandling overveje, om der vil være Grund til yderligere at markere dette ved udtryffeligt at tilføje Ordet „simpelt“. — Med disse faa Bemærkninger skal jeg anbefale det høje Ting at stemme for de stillede to Vædringsforslag og lade Lovforslaget gaa videre, idet vi ville haabe, at Loven fremtidig vil virke meget hensigtsmæssigt, saaledes som den hidtil har virket, idet den uden at gøre større Kvalm og uden at operere med for stort Straffeapparat dog sikkert betrygger Tilstanden paa det Omraade, her er Tale om, en hel Del.

Justitsministeren (Rump): Det er ret ejendommeligt, naar Udvalget foreslaar at lade denne Parentes, jfr. Straffelovens § 25, udgaa, fordi det ikke finder det for nødvendigt at skærpe Straffebestemmelserne, uden at det samtidig endog blot i mindste Maade antyder, at noget saadant slet ikke har været tilstøttet fra min Side. Det siges jo dog udtryffeligt i Motiverne til Lovforslaget, at Parentesen er tilføjet blot for at klargøre, hvad der allerede ligger i Loven. For mig maa det største Fornøjelse denne Henvisning stryges ud, thi jeg vil nemlig nok se den Dom, der vil fortolke den nugældende Bestemmelse paa dette Omraade paa den Maade, den ærede Ordfører har villet fortolke, nemlig at der ved „Fængsel“ kun skulde være forstået „simpelt Fængsel“, thi det er vel det, han mener, at Fængsel baade paa

Band og Brød og paa sædvanlig Fængsel skulle være udelukkede. Nej, Ordet Fængsel maa virkelig her tages i samme Betydning som i Straffeloven. Dette følger af den Maade, hvorpaa det her er sat i Forbindelse baade med Straffelovens § 278, 1ste Stykke, og med dens § 290, sidste Stykke; det siges jo i sidste Stykke af § 6, at under stærkende Omstændigheder kan Straffen efter § 290, sidste Stykke, stige til Fængsel, og det samme er Tilfældet i første Stykke, hvor der ligeledes staar „Fængsel“. Dette Ord maa her betyde det samme, som i de Paragraffer i Straffeloven, der henvises til, og man kan ikke tage det samme Ord i to forskellige Betydninger i samme Paragraf. Jeg lægger altsaa ikke nogen som helst Vægt paa Vædringsforslaget, men jeg har blot villet værgemig mod, at man skulde ville mene, at jeg har villet liste noget igennem i denne Lov, som ikke har været fundet i den tidligere. Det har staaet der altid, og den Gang Rigsdagen første Gang vedtog denne Lov, vidste den ogsaa meget godt, hvad den gjorde. — Hvad angaar det første Vædringsforslag, som gaar ud paa, at andet Stykke i § 5 skal udgaa, kan jeg ikke nægte, at det undrer mig noget, at man vil stryge det uden at sætte noget andet i Stedet. Naar man først som Grund dertil henviser til, at Loven kun skal gælde for 3 Aar, saa har det ikke noget at sige. Loven af 1891 skulde ogsaa kun gælde for 3 Aar, ligesom Loven af 1894, men ikke des mindre lattede man i Loven af 1894, 1ste Membrum, en Bestemmelse ind om en Anordning med Hensyn til Tilføjninger til Vin. Det, man her vil gøre, er netop efter den Erfaring, man har gjort med Hensyn til stadelige Tilføjninger til Levnedsmidler, i Befolkningens Interesse at søge at forhindre saadanne, og der er ikke nogen Grund til ikke at gøre det, fordi Loven kun kommer til at gælde for tre Aar. Det, man aabenbart har haft for Øje med denne Grense af 3 Aar, er Overenskomsten med Steins kemiske Laboratorium; det er den, der skal gælde for 3 Aar. I øvrigt er det ganske naturligt, at man efterhaanden søger at modvirke disse uheldige Forhold, og det ser unægteligt noget underligt ud, at man ganske glat væk vil stryge denne Bestemmelse blot med en Henvisning til Lovens Kortvarighed, og at man ikke vil lægge saa stor Myndighed i Administrationens Haand, naar man har faaet den Anvisning, som gives i Motiverne, at her er et Punkt, hvor der er Grund til at lovgive. Det er særlig Mælken, det drejer sig om, men for øvrigt ogsaa andre Levnedsmidler. Jeg skal tillade mig at bringe i Erindring, at det, som ophøst i Motiverne, er meddelt